

Vzdychla som. „Večer. Prídem dnes večer.“

Travis sa usmial a zastal. „Super. Tak sa uvidíme, Holubička,“ zakričal za mnou.

Zahla som za roh a pred internátom som uvidela stáť Americu s Finchom. My traja sme na začiatku štúdia skončili pri jednom stole a ja som vedela, že Finch bude užitočným tretím kolegom v našom dobre naolejovanom vzťahovom stroji. Nebol príliš vysoký, ale mojich stošesťdesiatdva centimetrov poľahky prekonal. Na dlhej úzkej tvári mal okrúhle oči a platinovoplavé vlasy väčšinou nosieval vyčesané vpredu do ostrého hrotu.

„Travis Maddox? Ježišmária, Abby! Odkedy loviš v mútnych vodách?“ pohoršene si odfrkol.

America natiahla žuvačku do dlhej šnúry. „Nepomôžeš si, ak ho budeš odmietať. Nie je na to zvyknutý.“

„A čo mám podľa teba robiť? Vyspať sa s ním?“

Pokrčila plecami. „Ušetrilo by ti to trochu času.“

„Povedala som mu, že dnes večer za ním prídem.“

Finch a America sa na seba významne pozreli.

„Slúbil, že ak pristanem, nebude ma už otravovať. Pôjdeš so mnou aj ty, však?“

„No dobre,“ vzdychla America. „Naozaj tam chceš ísť?“

Usmiala som sa a prešla som popri nich do internátu. Ktovie, či Travis splní sľub a prestane so mnou flirtovať. Bol pomerne ľahko čitateľný. Buď vo mne bude vidieť výzvu, alebo si povie, že som neškodná a môžem byť iba kamarátka. Nebola som si istá, ktorá z tých možností ma väčšmi odpudzuje.

O štyri hodiny mi America zaklopala na dvere. Boli sme dohodnuté, že zjídeme za Shepleym a Travisom. Keď som vyšla na chodbu, zhíkla.

„Fuj, Abby! Vyzeráš ako bezdomovkyňa!“

„To je fajn.“ Vlasy som si vyplala do škaredého rozstrapateného chumáča na temene. Odlíčila som sa a namiesto kontaktných

šošoviek som si nasadila okuliare s hranatým čiernym rámom. V otrhanom tričku a teplákoch som sa šuchtala vedľa nej a aby som to zaklincovala, na nohách mi plieskali dreváky. Pred niekoľkými hodinami som si totiž povedala, že rola nepríťažlivej chudery mi aspoň nemôže ublížiť. Trvisa to v ideálnom prípade ihneď odradí a ja sa zbavím jeho dobiedzania. A ak by hľadal len kamošku, aj tak som bola odhodlaná vyzerat' čo najhoršie. Nech sa so mnou hanbí ukázať na verejnosti.

America stiahla okienko na aute a vyplula žuvačku. „To je strašne nápadné. Prečo si sa rovno nevyváľala v psích výkaloch? Nech je ten kostým kompletný.“

„Nie je to kostým.“

„Haha. To rozprávaj vieš komu.“

Zastali sme pred bytovým domom, kde bývali Shepley s Travisom. America prešla k schodom, ja som kráčala za ňou. Dvere otvoril Shepley a pri pohľade na mňa sa rozrehotal. „Márnosť, čo sa ti stalo?“

„Pokúša sa byť nenápadná,“ vyhlásila America a vošla za Shepleym do jeho izby. Zatvorila dvere a ja som zostala sama ako kôl v plote. Posadila som sa do kresla, ktoré stálo najbližšie k dverám, a skopla som z nôh dreváky.

Byt Shepleyho a Trvisa vyzeral esteticejšie než bežný mládenecký brloh. Na stenách síce viseli plagáty s polonahými ženami a ukradnuté dopravné značky, ale aspoň tu bol poriadok, nový nábytok a pozoruhodná bola neprítomnosť smradu – nijaké staré pivo ani špinavé ponožky.

„Hej, konečne si tu,“ vyhlásil Travis a posadil sa na pohovku.

S úsmevom som si posunula okuliare vyššie a čakala som, ako začne vyvracať oči nad mojím imidžom. „America dopisovala seminárku.“

„Ozaj, keď už hovoríme o seminárkach, začala si písať tú na dejiny?“

Tváril sa, že nevidí moje otrasné vlasy. Zamračila som sa. „A ty?“
 „Dnes poobede som ju dokončil.“

„Odovzdáva sa až na budúcu stredu,“ povedala som prekvapene.

„No čo, tak som to dal skôr. Dvojstranová esej o Grantovi nemôže byť problém.“

„Ja asi rada odkladám povinnosti na poslednú chvíľu,“ pokrčila som plecami. „Začnem až cez víkend.“

„Ak by si potrebovala pomoc, ozvi sa.“

Čakala som, či sa rozosmeje, alebo dá nejako inak najavo, že len žartoval, ale vyzeral úprimne. Zdvihla som obočie. „Ty mi chceš pomôcť so seminárkou?“

„No a? Z toho seminára mám áčko,“ odvetil urazene.

„Má áčka zo všetkých predmetov. Je to génus, bodaj by skapal. Strašne ho nenávidím,“ vyhlásil Shepley, ktorý práve vošiel do obývačky držiac sa za ruky s Americou.

Neveriaco som sa zadívala na Trávisa. „No a?“ odvrkol. „Ty si myslíš, že tetovaný chalan, čo sa živí päsťami, nemôže mať dobré známky? Nechodím do školy na to, aby som sa tu váľal.“

„Prečo sa potom nevykašleš na tie zápasy? Mohol by si dostať štipendium,“ nadhodila som.

„Žiadal som o štipendium a dali mi ho, ale len polovičné. A čo učebnice? Čo bežné životné náklady? Okrem toho, aj tú druhú polovicu budem musieť raz splatiť. Myslím to vážne, Holubička. Ak by si potrebovala pomoc, ozvi sa.“

„Tvoju pomoc nepotrebujem. Seminárku viem napísať aj sama.“ Chcela som to nechať tak. A mala som to nechať tak, ale keď som už objavila novú stránku jeho osobnosti, ozvala sa vo mne zvedavosť. „Nemôžeš sa živiť niečím iným? Niečím menej... sadistickým?“

Travis pokrčil plecami. „Je to ľahký zárobok. Niekde v obchode by mi za nosenie škatúl toľko nedali.“

„Nepovedala by som, že je ľahké dať sa mlátiť do tváre.“

„Čo? Ty sa o mňa vari bojíš?“ Žmurkol. Vystrúhala som grimasu a on sa rozosmial. „Až tak často neschyťám. Súper sa rozoženie a ja sa uhnem. Nie je to ťažké.“

Krátko som sa zasmiala. „Tváriš sa, akoby si bol prvý, kto na to prišiel.“

„Keď udriem, pokúsia sa mi to vrátiť. Takým spôsobom nikto nevyhrá.“

Zagúľala som očami. „A čo si ty Karate Kid? Kde si sa naučil biť?“

Shepley s Americou si vymenili pohľady a potom sklopili oči. Netrvalo mi dlho, kým som pochopila, že som to nemala povedať.

Travis sa tváril akoby nič. „No, môj otec mal problém s alkoholom a so zlými nervami. A štyria starší bratia ten bitkársky gén zdedili po ňom.“

„Aha.“ Uši sa mi rozhoreli.

„Nemusíš sa hanbiť, Holubička. Otec prestal piť a bratia dospeli.“

„Nehanbím sa.“ Poťahovala som sa za rozstrapatené vlasy a potom som si povedala, že ten hlúpy účes rozpustím a skúsím nejaký lepší. Ignorovala som trápne ticho.

„Ten tvoj prirodzený vzhľad sa mi páči. Baby sem za mnou takto nechodia.“

„Ja som neprišla dobrovoľne, ale nasilu, takže mi nenapadlo, že ťa mám ešte aj očariť,“ odvrkla som. Mrzelo ma, že môj plán nevyšiel.

Venoval mi ten chlapčenský pobavený úsmev a ja som sa ešte viac naštvávala. Dúfala som totiž, že mi hnev pomôže prekryť rozpakky. Nemala som predstavu, ako sa baby v jeho spoločnosti cítia, ale videla som, ako sa správajú. Ja som cítila skôr nevoľnosť a zmätok než očarenie. A čím väčšími sa usiloval, aby zo mňa vymámil úsmev, tým som bola nervóznejšia.

„Neboj sa, dojem si už na mňa urobila. Zvyčajne nemusím modlikať, aby dievča prišlo ku mne do bytu.“

„To verím,“ odvetila som so znechutenou grimasou.

Bolo to s ním ešte horšie, ako som čakala. Nielenže si nehanebne uvedomoval svoj sexepíl, ale bol taký zvyknutý, že sa mu ženy vrhajú k nohám, že mu môj chlad a odmietanie pripadali skôr osviežujúce než urážlivé. Budem musieť zmeniť stratégiu.

America namierila diaľkový ovládač na televízor a šťukla tlačidlom. „Dnes večer pôjde dobrý film. Chce niekto zistiť, kam zmizla Baby Jane?“

Travis vstal. „Ja som sa chystal na večeru. Si hladná, Holubička?“ Pokrčila som plecami. „Už som jedla.“

„Nejedla si,“ ozvala sa America, no potom si uvedomila, že mala radšej čušať. „Jaj... zabudla som... mala si kúsok... pizze. Pred odchodom.“

Vystrúhala som grimasu nad jej zúfalým zahmlievaním pravdy a mlčky som čakala, čo na to Travis.

Prešiel cez obývačku a otvoril dvere. „No poď, určite ti škvírka v bruchu.“

„Kam?“

„Kam budeš chcieť. Napríklad na pizzu.“

Pozrela som na svoje oblečenie. „Nie som nahodená.“

Chvíľu si ma premeriaval pohľadom, potom sa uškrnul. „V pohode. Tak poď, lebo zomriem od hladu.“

Vstala som, zamávala som Americi a prešla som popri Travisovi. Zbehla som po schodoch. Keď som na parkovisku chytila dych, s hrôzou som si všimla, že sadá na čiernu motorku.

„Preboha...“ Už teraz ma oziabali holé prsty v drevákoch.

„Predstavujem ti svoju životnú lásku. Volá sa Harley Night Rod. Neoškriab mi z nej farbu, okej?“

„Mám dreváky!“

Nechápavo sa na mňa pozrel, akoby som hovorila cudzím jazykom. „No a? Ja mám baganče. Nasadaj.“

Nasadil si slnečné okuliare a motor zavrčal, keď ho prebral k životu. Vysadla som zaňho a siahla som dozadu, či nahmatám

nejaké držadlo, ale prsty mi po koženom sedadle skĺzli k plastovému krytu na reflektore.

Travis mi zovrel zápästia a ovinul si moje ruky okolo pása. „Nemáš sa čoho držať, iba mňa, Holubička. Tak sa nepusti,“ povedal a odrazil sa nohami. Zvrtol motorku, zabočil na ulicu a vystrelil dopredu ako raketa. Uvoľnené pramienky vlasov ma šľahali do tváre a ja som sa skrčila za Travisom, lebo som vedela, že ak mu budem nazerať ponad plece, skončím s okuliarmi plnými múch.

Keď sme prišli pred reštauráciu, Travis ubral plyn a len čo zabrzdil, rýchlo som sa hrnula do bezpečia – teda dolu z motorky.

„Si blázon!“

Zasmial sa, oprel mašinu o stojan a zoskočil. „Prečo? Nešiel som rýchlejšie, ako sa smie.“

„Hej, na diaľnici!“ odsekla som a narýchlo som si prstami upevňovala svoj kvázi účes.

Travis sa díval, ako si odhrňam vlasy z očí, potom prešiel k dverám a otvoril ich. „Nedopustím, aby sa ti niečo stalo, Holubička.“

Priam som popri ňom vtrhla do reštaurácie, hlava mi predbehla nohy. Voňal tam olivový olej a bylinky a ja som po červenom koberci plnom omrviniiek cupitala za Travisom. Vybral box v rohu, ďalej od študentov a rodín, a objednal dve pívá. Obzerala som sa po miestnosti – rodičia presviedčali rozbujdošené deti, aby jedli, a študenti z Východnej ma prevrtávali zvedavými pohľadmi.

„Jasné, Travis,“ povedala čašníčka, keď si zapisovala našu objednávku nápojov. Vyzerala v jeho prítomnosti akosi príliš veselo a do kuchyne takmer odskackala.

Zastrčila som si vlasy za uši, lebo som sa zrazu zahanbila za to, ako vyzerám. „Chodíš sem často?“ spýtala som sa ostro.

Travis sa oprel laktami o stôl a zadíval sa na mňa hnedými očami. „No čo, Holubička, čo je s tebou? Neznášaš všetkých mužov, alebo len mňa?“

„Myslím, že len teba,“ zamrmlala som.

Krátko sa zasmial, pobavený mojou mrzutou náladou. „Nejako sa v tebe nevyznám. Si prvá baba, ktorej som sa zhnusil ešte pred sexom. Nie si červená až po uši, keď sa so mnou rozprávaš, a nepokúšaš sa upútať moju pozornosť.“

„To je normálne. Nepáčiš sa mi.“

„Keby som sa ti nepáčil, nebola by si tu so mnou.“

Nevedomky som sa prestala mračiť a vzdychla som. „Nevravím, že si zlý človek. Len nemám rada, keď si niekto myslí, že ma presne odhadol, a to iba preto, lebo mám vagínu.“ Zadávala som sa na sol' rozsypanú na stole a potom som začula jeho pridusený smiech.

Vytreštil oči a celý sa roztriasol od potláčaného rehotu. „Páni moji! To si zabila! Presné! Počuj, fakt sa musíme skamarátiť. Nevrav, že nie, lebo to neberiem.“

„Kamarátstvo mi neprekáža, ale to neznamená, že sa mi musíš každých päť minút dobýjať do nohavičiek.“

„Jasné, nemieniš sa so mnou vyspať. To som už pochopil.“

Nechcela som sa usmiať, no nepodarilo sa mi to.

Oči sa mu rozjasnili. „Máš moje slovo. Na tvoje nohavičky ani nepomyslím... jedine že by si to chcela.“

Oprela som sa laktami o stôl. Dôrazne. „Nič také chcieť nebudem. V tom prípade môžeme byť kamaráti.“

Šibalsky sa zaškeril, až sa mu vyostрили črty, a nahol sa ku mne. „Nikdy nehovor nikdy.“

„A čo ty?“ spýtala som sa ho. „Vždy si bol Besný pes, alebo sa ti to stalo až tu?“ Jeho prezývku som vyslovila ironicky a prvý raz v mojej prítomnosti trochu zneistel. Akoby sa zahanbil.

„Nie. S tým prišiel Adam po mojom prvom zápase.“

Jeho krátke odpovede ma akurát tak štvali. „To je všetko? Viac mi o sebe neprezdriš?“

„Čo by si chcela vedieť?“

„Bežné veci. Odkiaľ si, čím chceš byť, keď raz budeš veľký... a tak.“